

## 75 JAAR IN DE TULPEN

# ‘Dit vak moet in je hart zitten’

De leeftijd van 84 jaar bereiken en nog gezond zijn, is al een mooie prestatie. Op 84-jarige leeftijd nog altijd actief zijn in de tulpenteelt mag best bijzonder worden genoemd. Joop Hoebe zou niet anders willen. Al bijna zijn hele leven is hij actief in deze branche en hij is er voorlopig nog niet op uitgekeken. ‘Het paradijs ligt voor mij hier achter.’

Tekst: Monique Ooms  
Foto's: Wim Ciggaar

**E**en gesprek met Joop Hoebe betekent een aaneenschakeling van verhalen. In de 84 jaar van zijn leven heeft hij er de nodige verzameld. Dat begint al direct bij zijn geboorte. “Ik woog twaalf pond, dus dat was een zware bevalling. Het zag er niet naar uit dat mijn moeder nog meer kinderen zou kunnen krijgen. Het zou nog elf jaar duren voordat de volgende kwam. Uiteindelijk kreeg ik er nog vier broers en een zus bij.” Hoebe werd geboren aan de Zomerdijk in Spanbroek waar zijn vader een gemengd bedrijf runde met koeien, groente, aardappelen, zaad en bloembollen. “Dankzij de tulpen kwam mijn vader de crisis van de jaren '30 door.” Zoals dat ging in die tijd, hielp Hoebe al op jonge leeftijd een handje mee op het bedrijf. Hij werd er echter niet voor thuis gehouden van school. “Mijn vader vond kennis heel belangrijk, dus daar kregen alle kinderen de ruimte voor. Zo is een van mijn broers dierenarts geworden, en deed ik de middelbare tuinbouwschool.” Zijn vader was sowieso vooruitstrevend, altijd op zoek naar verbeteringen, herinnert Hoebe zich. “Bollen werden nog met de hand geplant in bedden van een meter breed: dertien stuks op de regel van zift 10. Mijn vader had aan het stortblad van de ploeg een apparaat bevestigd dat ervoor zorgde dat er steeds een nieuwe regel in de losse grond werd geplougd, waar je zo de bollen in kon planten. Vervolgens werd dit weer dicht geplougd. Mijn leraar op de tuinbouwschool noemde dit ‘revolutiewerk.’”

### VERNIEUWEN

Eind jaren '40 trouwde Hoebe met boerendochter Gré en samen startten ze een gemengd bedrijf aan de Zandwerven, tussen Spierdijk en Spanbroek. “Ik werd boer en bollenkweker, eerst op tien hectare, later kocht ik er nog tien hectare bij.” Gedurende de oorlogsjaren lukte



.....

‘Ik heb nooit gedacht: dan stop ik. Daarvoor vind ik het werk veel te mooi’

.....

het de familie Hoebe om hun bedrijf gewoon voort te zetten. “We waren ook actief in het verzet, het waren spannende tijden.” De Hoebe's kregen elf kinderen – zes meisjes en vijf jongens. “Na zeven vond ik het wel mooi, maar mijn vrouw had ‘nog zoveel mooie namen in haar hoofd’ zei ze.” Twee zoons – Paul en Jos – namen in 1994 het bedrijf over. “Met het oog op de bedrijfsopvolging ben ik altijd blijven vernieuwen en uitbreiden. Ik had een zwart padje bij de notaris.” De verkaveling in West-Friesland leidde tot een verhuizing van het bedrijf naar

de Koningspade in Hoogwoud waar Jos en Paul twee bedrijven naast elkaar runnen, die samen onder een holding vallen. In de praktijk werken de mannen samen voor de beide bedrijven. “Jos heeft 27 hectare en alle melkkoeien staan bij hem. Paul heeft 40 hectare. Hij doet het jongvee en zo'n 6 hectare tulpenteelt. Die kraam is bewust zo bescheiden want de koeien vragen veel tijd.”

### PARADIJS

Bij het bouwen van de nieuwe boerderij aan de Koningspade, reserveerde Paul een deel van de woning voor zijn ouders. “We wonen hier heerlijk, zo dichtbij de kinderen en kleinkinderen. En het bedrijf bij de hand.” Want hoewel Hoebe het bedrijf officieel al lang heeft overgedragen aan zijn zoons, is hij er nog wel elke dag te vinden. “Ik heb direct de leiding uit handen gegeven, maar ik ben wel altijd betrokken gebleven.” Hij maakt alleen niet meer de lange dagen die hij vroeger maakte. “Ik kom als ik zin heb. 's Ochtends wacht ik koffietijd af, daarna hoor ik van de jongens wat ik kan doen. En na de middag ga ik altijd even op tuk. Gisteren heb ik van 15.00 tot 20.00 uur gewerkt.” Hij vertelt het met een brede glimlach, het werk geeft hem nog altijd veel voldoening. “Ik heb nooit gedacht: dan stop ik. Daarvoor vind ik het werk veel te mooi. Ik heb nooit de neiging gehad om de voordam af te gaan. Voor mij ligt het paradijs hier achter.” De tulpen waren nooit uit zijn leven. “Ik vind de combinatie van veeteelt en bollen ideaal vanwege de vruchtwisseling. Bovendien ging mijn hart altijd meer uit naar de bollen dan naar het vee.” Nog altijd vragen de jongens hem om advies. “Als ze een nieuw soort gaan aanschaffen, praten we daar wel over. Ik zeg nooit wat ze moeten doen, het is hun beslissing. Ik geef alleen maar advies.” Aan het eind van de zomer gaat Hoebe nog altijd met zoon Paul mee het land op om te selecteren. Na het rooien nemen vader en zoon het plantgoed samen door. “Ik denk ook nog mee over eventueel te verkopen soorten en waar we het beste kunnen beginnen met planten. Ik ken het land hier natuurlijk ook goed, na al die jaren. Overigens wordt het plantwerk door de loonwerker gedaan.”

### VOORUIT KIJKEN

De afgelopen 75 jaar maakte Hoebe heel wat ontwikkelingen mee in de sector. “Na de ploeg kwam de trekker, de holder en de eenrijige plantmachine van Excelsior. Vervolgens kochten we een vierwielige Deutz, een ploeg met een plantmachine erachter. We zijn overgegaan op planten in vijf rijen en weer later



'Selecteren, dieven zoeken, ik vind het prachtig om te doen'

kwam de nettenteelt. In de loop der jaren zijn we van het zware werk afgeraakt en dat is maar goed ook. Ik zal wat bakken met prut hebben opgetild en op de wagen gezet. Ik heb de ontwikkelingen altijd op de voet gevolgd. Mijn streven is: vooruit kijken. Je mag zo nu en dan best omzien, maar je moet niet in het verleden blijven steken. Het kan niet blijven zoals het was. De mechanisatie is een zegen voor het vak. Ik zeg maar zo: wie het gemak niet zoekt, is lui." Ook de vernieuwing van soorten probeert hij te volgen. De catalogus van het PT en de BKD heeft hij bij de hand. "Ik ga regelmatig naar shows en ik lees de vakbladen." Over de hoeveelheid nieuwe soorten zegt hij: "Het is gewoon een doolhof, wat moeten we er allemaal mee? Bovendien zijn nieuwe soorten niet allemaal even sterk. Vroeger had je nauwelijks virussen en zuur en moet je nu zien." Zelf deed hij destijds goede zaken met Coquette, Prominence en Leen van der Mark. "Daar ving je toen nog mooie prijzen voor, Coquette deed zo'n 23 cent per stuk." Uiteindelijk draait het allemaal om efficiency, stelt Hoebe. "Je moet je oppervlakte in de gaten houden en je personeelskosten. Wij hebben het altijd met ons gezin kun-

nen redden, iedereen hielp mee. Ook nu nog doen Jos, Paul en ik het met zijn drietjes. Dat scheelt een hoop vaste lasten."

### PASSIE

De tulp is in de afgelopen 75 jaar niet alleen een goede bron van inkomsten geweest, maar ook een passie, erkent Hoebe. "Ik loop met plezier door het gewas, het zit echt in mijn hart. Selecteren, dievencontrole doen, ik vind het prachtig. In het rooiseizoen heb ik jaren achter de machine aan gelopen, maar dat laat ik tegenwoordig aan de jongere generatie over. Nu sta ik in de schuur, voor de controle van het leverbaar en aan het einde van de telband. De tulpen hebben mij altijd meer geboeid dan een koe die moet kalven. Het mooie was ook: wat ik in mijn hoofd had, kon ik verwezenlijken. Zo

konden we blijven groeien. En daarbij kreeg ik alle ruimte van mijn vrouw, ons samenspel was altijd optimaal, daar was geen speld tussen te krijgen." Als de rustige tijden terugkeren op het bedrijf, gaan ze altijd samen op vakantie. "Elk jaar gaan we een weekje varen, dat vinden we heerlijk. Verder krijgen we veel ontspanning door onze kinderen en kleinkinderen. Dat zijn er inmiddels veertig." De gezinsleden wonen allemaal in de buurt, in het gebied tussen Blokker en Alkmaar. "Onze kinderen zijn nogal muzikaal en vormen gezamenlijk een cabaretgezelschap dat regelmatig optreedt. Dat is geweldig om mee te maken. Een keer per jaar organiseren we een dag dat het hele gezin bij elkaar komt. Daar gaan we binnenkort weer mee beginnen. Ja, wat wij hier mogen beleven, is uniek."

### Resumé

De meeste mensen stoppen op hun 65ste met werken. Joop Hoebe niet. Hij is inmiddels 84 jaar en is nog elke dag op het bedrijf te vinden, dat zijn zoons inmiddels hebben overgenomen. Onlangs realiseerde hij zich dat hij al 75 jaar werkzaam is in de tulpen. En dat is wel een interview waard.